

SETKÁNÍ S KNIHOU

Jeden z nás lže

Karen M. McManusová

Metodiku zpracovala:

Mgr. Olga Kafonková, ZŠ Dobrá

Konzultace:

Mgr. Jarmila Málková, ZŠ Dobrá

Věková kategorie:

9. ročník

Zaměření (cíl, obsah) lekce:

volné psaní, čtení s porozuměním

Vyučovací předměty:

český jazyk

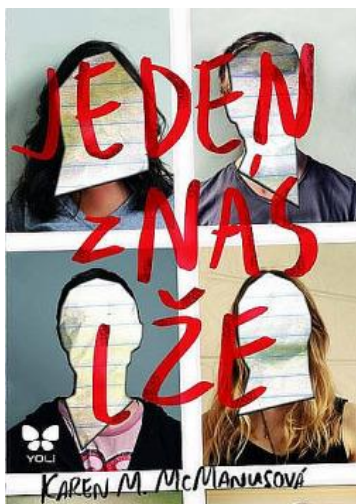
Bibliografie:

McMANUSOVÁ, Karen M. *Jeden z nás lže*. Přeložila Hana VRÁBELOVÁ. Praha: Euromedia Group, a.s., v edici Yoli, 2022. ISBN 978-80-242-7829-2.

**Spolufinancováno
Evropskou unií**

MSMT
MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Stručný obsah

Simon je zavražděn, protože plánoval na svém serveru zveřejnit špinavá tajemství svých spolužáků: sportovce Coopera, princezničky Addy, skvělé studentky Bronwyn a Nathaniela, kluka pohybujícího se neustále na šikmé ploše. Všichni tito středoškoláci měli motiv Simona zabít, každý z nich má něco, co před ostatními ukrývá a co nemá být zveřejněno. Kniha plná zvrátů a šokujících odhalení kombinuje prvky krimi a napínavého thrilleru. Celé město vyšetřuje, kdo by mohl být Simonovým vrahem, a podezřelý je každý ze čtyř spolužáků, protože na každého z nich dokázal Simon něco vytáhnout. Ovšem závěr knihy šokuje všechny...

zdroj: <https://search.mlp.cz/cz/titul/jeden-z-nas-lze/4374489/#book-content>

O autorovi

Karen M. McManusová je vášnivou čtenářkou a spisovatelkou už od dětství, své rozsáhlé znalosti následně zúročila při studiu. Získala bakalářský titul z angličtiny na Univerzitě svatého kříže v New Orleans a magisterský titul z žurnalistiky na Severovýchodní univerzitě v Bostonu. Když nepracuje v marketingu nebo nepíše v Cambridgi v Massachusetts, ráda cestuje po světě se svým synem Jackem. Její prvotina - *Jeden z nás lže* - byla přeložena do více než 30 jazyků po celém světě.

zdroj: <https://www.databazeknih.cz/zivotopis/karen-m-mcmanus-104707>

Předpokládaná délka práce s knihou – dvě vyučovací hodiny českého jazyka

EVOKACE

Na základě fotky z obalu knihy se žáků zeptáme, jaký by vybrali název knihy. Fotografie ukážeme (viz pracovní list) a možnosti s názvem knihy budou mít napsané v pracovním listu.

Zeptáme se žáků, proč si vybrali tento název a zahájíme diskusi, o čem by mohl být příběh podle jejich vybraného názvu.

Jako motivaci lze i poté pustit ukázkou filmu – seriálu z Netflixu.

<https://www.netflix.com/cz/title/81459931>

Po převyprávění možných variant příběhu prozradíme název knihy a ukážeme její obal.

UVĚDOMĚNÍ

V názvu knihy se objevuje slůvko – lež. Pro toto téma se nabízí volné psaní na téma: Lež. Po přečtení několika prací napsaných volným psaním, je možnost dál nad tématem diskutovat a rozebírat.

Ukážeme žákům fotografii – obal knihy, na které jsou 4 postavy a dalším úkolem bude přiřadit charakteristiku se jménem jednotlivým osobám dle intuice. Vše bude zaznamenáno v pracovním listě.

Žákům se rozdá ukáзка č. 1 (knihy str. 18 - 21). Po přečtení žáci zjistí, že v knize vystupuje ještě jedna postava – Simon a zároveň z ukázky zjistí, že Simon je mrtvý. Opět se nabízí diskuse nad otázkami:

Proč není Simon na obalu knihy?

Jakou roli hraje v příběhu?

Jaký má vztah k postavám z knihy?

Kdo vůbec je Simon?

Jak a proč zemřel?

Učitel postupně rozdává připravené ofoceně texty (ukázka č. 2 - 5) a využívá metodu čtení s porozuměním (vybrané texty s motivy „vraždy“ jednotlivých postav). – viz pracovní list. Do tabulky postupně zaznamenají ke každé postavě možný motiv.

Na závěr vyberte 1 postavu, která je podle vás pachatelem a zdůvodněte, proč si to myslíte. Samotného vraha Simona vyučující neuvede, aby motivoval žáky k přečtení knihy.

REFLEXE

V závěru si všichni napíšíu pětílístek se společným tématem – Simon. Pětílístky všichni připevní na nástěnku a vzájemně si pročtou jednotlivé názory ostatních spolužáků.

Pracovní list ke knize:

1. Prohlédni si fotografii.

2. Vyber jednu z možností názvů knih, popřípadě sám/sama vymysli její název:

- Naše střední
- Co se stalo?
- Jeden z nás lže
- Někdo z nás
- (Ne)důvěra
- Lháři a práskači
- Jeden z kola ven
- Kdo s koho?
- Vlastní název knihy:

Využití metody - Volné psaní:

Nevracej se k napsanému.

Pokračuj v psaní, i když tě nic nenapadá.

Nedbej na pravopis.

[illegible]

Jména postav:

1. Bronwyn
 2. Addy
 3. Nate
 4. Cooper
-
- a) Sportovní hvězda s bezchybným nadhozem
 - b) Školní grázl v podmínce
 - c) Oblíbená adeptka na královnu plesu
 - d) Premiantka s úctou k pravidlům

1		2		3		4	

5. Po přečtení ukázek č. 2 - 5 se pokus zapsat ke každé osobě možný motiv vraždy:

Bronwyn	Addy	Nate	Cooper

Ukázka č. 2 – Bronwyn (str. 184)

Ukázka č. 3 – Cooper (str. 252 – 253)

Ukázka č. 4 – Nate (str. 221)

Ukázka č. 5 – Addy (str. 246 – 247)

6. Pomocí pětilístku napiš vše, co ses dozvěděl/a o Simonovi:

Metoda pětilístek

Námět/téma - podstatné jméno

Vlastnosti námětu - dvě přídavná jména

Co námět dělá/co se s ním děje - tři slovesa

Věta o čtyřech slovech

Shrnutí celku jedním slovem - synonymum

Ukázka č. 1:

„Ach, Bronwyn,“ mrkne na ni Simon a kopne do sebe vodu na jeden dlouhý hlt. „Ale v životě to existuje.“

Zní to jako výhrůžka, a já si říkám, jestli v té své pitomé aplikaci nechce něco zveřejnit i o Bronwyn. Tu apku nenávidím. Dříve nebo později se v ní objevily zmínky skoro o všech mých kamarádech, a většinou to způsobilo dost vážné problémy. Můj kámoš Luis se rozešel s holkou kvůli něčemu, co Simon napsal. I když šlo o *pravdivou* historku o tom, jak si to Luis rozdával se sestřenicí své holky. Stejně. Takové věci se nemají zveřejňovat. Stačí, když se ty drby přetřásají na chodbách. A pokud mám být upřímný, docela mě děsí, co by o mně Simon mohl napsat, pokud by se do toho opravdu pustil.

Simon stále drží kelímek v ruce a šklebí se. „Chutná to příšerně.“ Upustí kelímek, a já jen protočím oči, jak se Simon pokouší celou věc dramatizovat. I ve chvíli, kdy padne na podlahu, si pořád myslím, že si z nás střílí. Ale pak začne to sípání.

Bronwyn vyskočí na nohy jako první a klekne si vedle něj. „Simone,“ řekne a zatřepe mu ramenem. „Jsi v pořádku? Co se stalo? Můžeš mluvit?“ Její starostlivý tón přejde v paniku, a to mi stačí, abych se dal do pohybu. Ale Nate je rychlejší, protáhne se kolem mě a přidřepne si vedle Bronwyn.

„Pero,“ řekne, pohledem těká po Simonově tváři, rudé jako rajče. „Máš pero?“ Simon divoce přikyvuje, rukou si drásá krk. Popadnu pero z mého stolu a zkusím ho podat Nateovi, co kdyby chtěl třeba udělat nouzovou tracheotomii nebo tak něco. Nate se na mě podívá, jako by mi narostly dvě hlavy. „Injekční pero, EpiPen,“ řekne a hledá Simonův batoh. „Má alergickou reakci.“

Addy stojí, objímá se rukama a nemluví. Bronwyn se obrátí ke mně, tvář má zarudlou. „Najdu učitele a pak zavolám záchranku. Zůstaň u něj, ano?“ Popadne svůj telefon ze zasučky pana Averyho a vyběhne do chodby.

Kleknu si vedle Simona. Vyvaluje oči jako žába, rty má promodralé a vydává strašlivé, chrčivé zvuky. Nate obrátí Simonův batoh vzhůru nohama, vysype celý jeho obsah na podlahu a prohrabává se změtí knih, papírů a oblečení. „Simone, kde ho míváš?“ zeptá se, trhnutím rozevře malou přihrádku a vytáhne z ní dvě obyčejná pera a sadu klíčů.

Simon už ale nedokáže ani mluvit. Položím mu zpocenou dlaň na rameno, jako by to snad mělo nějak pomoci. „Jsi v pořádku, budeš v pořádku. Seženeme ti pomoc.“ Slyším, jak mi hlas zpomaluje, houstne jako melasa. Když jsem ve stresu, jižanské kořeny se vždycky projeví. Obrátím se na Natea a zeptám se: „Jsi si jistý, že se něčím nedusíš?“ Možná potřebuje Heimlichův chvat, ne nějaké podělané injekční pero.

Nate mě ignoruje, odhodí Simonův prázdný batoh stranou. „Kurva,“ vykřikne, udeří pěstí do podlahy. „Nosíš ho u sebe, Simone? Simone!“ Simon vyvrátí oči v sloup, zatímco se mu Nate hrabe v kapsách. Ale nenajde nic kromě pomačkaného papírového kapesníku.

V dálce ječí sirény, zatímco pan Avery a další dva učitelé vrazí do místnosti, a za nimi Bronwyn, stále na telefonu. „Nemůžeme najít jeho EpiPen," prohlásí Nate stroze a ukáže na hromadu Simonových věcí.

Pan Avery vteřinu upřeně hledí na Simona, ústa pootevřená zděšením, a pak se zadívá na mě. „Coopere, na ošetřovně mají EpiPeny. Měly by být označené a hned na očích. *Rychle!*

Vyběhnu do chodby, slyším za sebou kroky, které slábnou, když dorazím k zadnímu schodišti a prudce otevřu dveře. Beru schody po třech, dokud nejsem v přízemí, propletu se mezi pár studenty roztroušenými na chodbě, dokud nedorazím na ošetřovnu. Dveře zejí dokořán, ale nikdo tam není.

Jde o stísněnou místnostku s vyšetřovacím stolem přiraženým pod okna a velkou, šedou skladovací skříň, tyčící se po mé levici. Přelétnu to tam pohledem, zastavím se na dvou krabicích, připevněných ke stěně, označených červenými hůlkovými písmeny. Na jedné stojí POHOTOVOSTNÍ DEFIBRILÁTOR, na další POHOTOVOSTNÍ EPINEFRIN. Chvilku zápasím se západkou na té druhé a pak ji konečně otevřu.

Uvnitř je prázdné.

Otevřu druhou krabici, ve které je jen plastický přístroj s obrázkem srdce. Jsem si docela jistý, že to není ono, takže se začnu prohrabávat skladovací skříň, vytahuju krabičky s náplastmi a aspirinem. Nevidím tam nic, co by připomínalo pero.

„Coopere, našel jste je?" Paní Graysonová, jedna z učitelek, která do laboratoře dorazila společně s Averym a Bronwyn, se protáhne do místnosti. Prudce oddechuje a drží se za bok.

Ukážu na prázdnou krabici, připevněnou ke zdi. „Měly by tam být, že? Ale nejsou."

„Zkuste zkontrolovat skladovací skříň," poradí mi paní Graysonová a naprosto ignoruje krabičky náplastí poházené všude po podlaze, které dokazují, že jsem se o to už snažil. Přidá se k nám další učitel a společně obrátíme ošetřovnu vzhůru nohama, zatímco se hluk houkaček blíží čím dál víc. Když otevřeme poslední skříňku, paní Graysonová si utře hřbetem ruky pramínek potu z čela. „Coopere, dej vědět panu Averymu, že jsme ještě nic nenašli. Pan Contos a já budeme hledat dál."

Do laboratoře pana Averyho dorazím současně se záchranáři. Jsou celkem tři, oblečení do tmavě modrých uniforem, dva tlačí dlouhá bílá nosítka, zatímco ten zbývající se žene před nimi, aby jim uvolnil cestu skrz menší dav, který se shromáždil u dveří. Počkám, dokud nevejdou dovnitř, a pak vklouznu do třídy za nimi. Pan Avery se hrbí vedle tabule, žlutou oblekovou košili vytaženou z kalhot. „Nemohli jsme najít pera," povím mu.

Třesoucí se rukou si prohrábne řídké, bílé vlasy, zrovna když záchranáři zabodnou do Simona jehlu a další dva ho zdvihnou na nosítka. „Bůh tomu chlapci pomáhej," zašeptá. Myslím, že spíš pro sebe než ke mně.

Addy stojí stranou úplně sama a po tvářích se jí koulejí slzy. Přejdu k ní a paží ji obejmu kolem ramen, zatímco záchranáři manévrují s nosítky pryč do chodby. „Můžete jít s námi?" zeptá se jeden pana Averyho. Ten přikývne a vydá se za nimi. Místnost

zůstane prázdná až na pár otřesených učitelů a nás čtyři, co jsme byli se Simonem po škole.

Celé to dle mého odhadu nemohlo zabrat víc jak patnáct minut, ale přijde mi to jako hodiny.

„Bude teď v pořádku?“ zeptá se Addy přiskrceným hlasem. Bronwyn sevře telefon mezi dlaněmi jako by se chtěla modlit. Nate stojí s rukama založenýma v bok, upřené hledí na dveře, kterými se dovnitř pomalu trousí další učitelé a studenti. „Půjdu s kůží na trh a tipnu si, že ne,“ prohlásí.

Ukázka č. 2:

„Už máte i jméno, lidi,“ zašeptá Maeve, ale ne dost tiše, aby to máma nezaslechla.

„Maeve, na tom není nic vtipného,“ prohlásí upjatě, když kamera přepne na video kanceláří mých rodičů.

Ale ne, začínají u mě.

Vynikající studentka Bronwyn Rojasová pochází z rodiny velmi úspěšných lidí, traumatizované dlouhodobou nemocí jejich nejmladšího dítěte. Donutil ji tlak vyrovnat se vysokému standardu k podvádění, a tak ji navždy připravil o možnost chodit na Yale? Následuje střih na mluvčí Yaleu, potvrzujícího, že jsem vlastně ještě nepodala přihlášku.

Na všechny dojde řada. Mikhail rozebírá Addyinu minulost v soutěžích krásy, promluví si s baseballovým analytikem o rozšířenosti steroidů na středních školách a možném dopadu na Cooperovu kariéru, a projde detaily drogového zátahu na Natea a jeho probaci.

„To není fér,“ vydechne mi Maeve do ucha. „Nemluví vůbec o tom, že je jeho táta opilec a máma je mrtvá. Kde jsou souvislosti?“

„Stejně by to tak nechtěl,“ zašeptám zpátky.

Choulím se celou dobu vysílání, dokud nedojde na rozhovor s právníkem z Presumpce nevin. Vzhledem k tomu, že nikdo z našich obhájců nesouhlasil, že si s Mikhailem promluví, jeho tým oslovil Presumpci jako odborníky na celou záležitost. Promlouvají s právníkem jménem Eli Kleinfelter, který nevypadá ani o deset let starší než já. Má divoce kudrnaté vlasy, řídkou bradku a pronikavý pohled tmavých očí.

„Kdybych byl jejich právníkem, řekl bych asi toto,“ poví a já se nakloním dopředu, i když nechci. „Všechna pozornost se upírá na ty čtyři děti. Vláčejí je blátem bez jakýchkoliv důkazů spojujících je se spáchaným zločinem, a to po celé týdny vyšetřování.“

Ukázka č. 3:

„Ahoj, Coopere. Pane Clayi. Díky, že jste přišli." Hodlám se kolem něj protáhnout ve dveřích, když mi položí ruku na paži. „Jsi si jistý, že tady svého otce chceš?"

Chystám se zeptat, proč bych nechtěl, ale než dokážu promluvit, tatka se začne rozčilovat, že má bohem dané právo být u výslechu. Má tuhle tirádu dovedenou k dokonalosti, a jakmile se jednou rozjede, potřebuje ji dopovědět až do konce.

„Samozřejmě," odpoví mu detektiv Chang vychovaně. „Hlavně jde o Cooperovu soukromou záležitost."

Vysloví to způsobem, který mě znervózní, a já se zadívám na Mary, jestli by mi mohla pomoci. „Myslím, že by mělo být v pořádku, když tam s ním zůstanu jenom já, Kevine," řekne tátovi. „Přivedu vás, pokud to bude potřeba." Mary je v pohodě. Může jí být kolem padesáti, je přímočará a dokáže se vypořádat s policií i mým otcem. Takže nakonec se kolem stolu usadíme já, detektiv Chang a Mary.

Když detektiv Chang vytáhne notebook, srdce už mi prudce buší. „Vždycky ses hlasitě ohrazoval, že to Simonovo obvinění není pravdivé, Coopere. A ve tvých baseballových výkonech nedošlo k poklesu. Což se neshoduje s pověstí Simonovy aplikace. Není známo, že by uveřejňovala lži."

Snažím se tvářit neutrálně, i když jsem si myslel to samé. Cítil jsem úlevu spíš než naštvaní, když mi detektiv Chang poprvé ukázal Simonovu stránku, protože ta lež byla lepší než pravda. Ale proč by o mně Simon lhal?

„Tak jsme to prošetřili důkladněji. Ukázalo se, že jsme při prvotní analýze Simonových souborů něco přehlédli. Pro tebe tam byl připravený druhý příspěvek, zašifrovaný a nahrazený obviněním z užívání steroidů. Chvilí nám zabralo, než jsme ho otevřeli, ale originál je tady." Otočí obrazovku ke mně a Mary. Společně se nakloníme dopředu, abychom si to přečetli.

Všichni by nejradši chtěli kus bayviewského leváka CC, a on se konečně nechal zlákat. Zahýbá totiž s lepým úlovkem KS, přitažlivou německou modelkou spodního prádla. Který kluk by nechtěl, že? Až na to, že jeho nový miláček předvádí boxerky a trenýrky, ne podprsenky a tanga. Promiň, K, ale nemůžeš soutěžit, když kopeš za nesprávný tým.

Ztuhnu jako solný sloup, až na oči, protože nedokážu přestat mrkat. Právě tohotohle jsem se před těmi týdny obával.

„Coopere." Mary zní vyrovnaně. „Není důvod na to nějak reagovat. Máte nějakou otázku, detektive Changu?"

„Ano. Coopere, je ten drb, který o tobě Simon hodlal otisknout, pravdivý?"

Mary promluví, než se ozvu. „Na podobném obvinění není nic zločineckého. Cooper na to nemusí odpovídat."

„Mary, vy víte, že tak to není. Máme tady zajímavou situaci. Čtyři studenti se čtyřmi příspěvky, které nechtěli zveřejnit. Jeden se smaže a pak je nahrazen falešným. Víte, jak to teď vypadá?"

„Jako fušerské roznášení klepů?" zeptá se Mary.

„Někdo získal přístup k Simonovým souborům, aby se zbavil tohoto specifického příspěvku. A ujistil se, že Simon nebude kolem, aby ho mohl upravit.”

„Potřebuji pár minut se svým klientem,” poví mu Mary. Je mi zle. Představil jsem si, že rodičům o Krisovi povím na tučet různých způsobů, ale ani jeden není tak strašný jako tenhle.

Ukázka č. 4:

Nate pondělí, 15. října, 16:50

Moje matka je nahoře, snaží se mluvit s otcem. Jo, tak to hodně štěstí. Sedím na našem gauči, v ruce jednorázový telefon, a přemýšlím, co napsat Bronwyn, aby mě nezačala nenávidět. Nejsem si jistý, že by stačilo: *Promiň, že jsem takhle lhalo své mámě.*

Není to tak, že bych ji chtěl mrtvou. Ale myslel jsem si, že asi je, nebo brzy bude. Bylo to jednodušší než říct nebo si myslet pravdu. Je závislačka na kokainu, která utekla do nějaké komuny v Oregonu a od té doby se mnou nepromluvila. Takže když se lidé začali ptát, kde je moje matka, lhal jsem. Až po čase mi došlo, jak je ta odpověď zvrácená, ale to už bylo příliš pozdě vzít ji zpátky.

Ne, že by na tom někomu záleželo. Většinu lidí nezajímá, co dělám nebo říkám, dokud jim dodávám drogy. Až na probačnickou Lopezovou, a teď Bronwyn. Přemýšlel jsem, že jí to řeknu, párkrát během těch hovorů pozdě v noci. Ale nikdy jsem nedokázal přijít na to, jak to téma nakousnout. Pořád nemůžu.

Odložím telefon.

Ukázka č. 5:

Jake běží přede mnou a myšlenka, že ho doženu, mi připadá směšná, protože je zjevně mnohem rychlejší, větší a silnější, takže přece není možné, abych se k němu blížila. Přesto se to však děje. Už z něj není jen tečka, je blízko, a pokud bych přešla do jiné dráhy a udržela si tempo, skoro, možná, rozhodně...

Nohy mi vyletí do vzduchu. V puse ucítím mředěnou pachut' krve, jak se kousnu do rtu a dlaněmi tvrdě udeřím o zem. Do kůže se mi zaryjí drobné kamínky; zaboří se

až do masa a rozevřou desítky drobných ranek. Kolena mám v jedné agónii a cítím, že jsem si na nich sedřela kůži dřív, než uvidím husté, rudé kapky na zemi.

„Ale ne!“ Vanessin hlas zvoní falešnou starostí. „Chudáček! Podlomily se pod ní nohy.“

Nepodlomily. Zatímco jsem upírala oči na Jakea, někdo mi zaháknul chodidlo o kotník a podrazil mě. Mám docela dobrou představu, čím noha to byla, ale nemůžu se ozvat, protože mám spoustu práce s tím, abych se vůbec nadechla.

„Addy, jsi v pořádku?“ Vanesse ten falešný tón vydrží do chvíle, než ke mně poklekne, aby měla hlavu přímo vedle mého ucha, kam zašeptá: „Dobře ti tak, šlapko.“

Ráda bych jí na to něco řekla, ale pořád nemůžu dýchat.

Když ke mně dorazí naše tělocvikářka, Vanessa ucouvne zpátky; a když se mi konečně podaří dostatečně rozdýchat, už je pryč. Tělocvikářka si prohlédne moje kolena, pak se zadívá na mé dlaně a ustaraně zhodnotí vzniklé škody. „Potřebuješ na ošetřovnu. Ať ti ty ranky vyčistí a vydezinfikují.“ Přelétne pohledem dav, který se stihl shromáždit kolem, a zavolá: „Slečno Vargasová! Pomozte jí.“

Asi bych měla být vděčná, že neoslovila Vanessu nebo Jakea. Ale Janae jsem od chvíle, kdy Bronwynina sestra zmínila to o Simonovi, vůbec neviděla. Kulhám směrem ke škole a Janae se na mě ani nepodívá, dokud nejsme skoro u vchodu. „Co se stalo?“ zeptá se, když otevře dveře. Ted' už jsem se vzpamatovala natolik, abych se dokázala smát. „Vanessina verze zahanbování šlapek.“ Na schodišti zatočím nalevo, namísto napravo, vydám se do šatny.

„Máš jít na ošetřovnu,“ připomene mi Janae a já jejím směrem mávnu rukou. Práh ošetřovny jsem nepřekročila už týdny, a i když ty odřeniny dost bolí, jsou jen povrchní. Potřebuju se jen osprchovat. Odkulhám do kabinky; sundám si oblečení, postavím se pod horkou sprchu a sleduju, jak hnědorudá voda víří pryč do odtoku. Zůstanu na místě, dokud se nepročistí, a když vyjdu ven, zabalená do ručníku, Janae tam pořád je a drží balíček náplastí.

„Sehnala jsem ti tyhle. Tvoje kolena je budou potřebovat.“

„Děkuju.“ Posadím se na lavičku a přitlačím si pásy tělové barvy na kolena, která se samozřejmě zase začínají zalévat krví. Dlaně mě štípou, mám je poškrábané do růžova, skoro do masa, ale i kdybych si na ně dala náplast, stejné mi moc nepomůže.

Janae se posadí na lavici co nejdál ode mě. Na levé koleno si dám tři náplasti a dvě na pravé. „Vanessa je kráva,“ poví mi tiše.

„Jo,“ souhlasím, postavím se a udělám opatrný krok. Nohy se mi nepodlomí, tak zamířím ke své skřínce a vytáhnu odtamtud oblečení. „Prostě jsem dostala, co si zasloužím, nebo ne? To si myslí všichni. Hádám, že Simon to takhle chtěl. Aby bylo všechno na očích a lidi to mohli posoudit. Žádná tajemství.“

„Simon,“ Janae zní znovu trochu přiškrceně. „Není... Nebyl takový, jak říkají.“

Tento materiál vznikl v rámci projektu Místní akční plán Frýdek-Místek IV a je veřejně dostupný pod otevřenou licencí Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International (CC BY-SA 4.0), která umožňuje jeho volné šíření a úpravy za podmínky uvedení autora a zachování stejné licence.